

братъ удома си, и другъ единъ, който умрѣ отъ-давно.“

— Вый лѣжете, имъ каза Јосифъ, и никъкъ ви не вѣрвать, а най-повече защото не сте довели и малкыя си братъ, когото имате.“ Тогава Јосифовитѣ братія си рѣкохъ помежду на свой языкъ: „Богъ ны наказва за че продадохме нашыя горкый братъ Јосифъ, който ны молеше да ся смилимъ на него.“

Јосифъ, който не бѣше забравилъ матерныя си языкъ, гы добрѣ чу, и имъ рѣче: „Завърнете ся при баща си, та да доведете малкыя Веніаминъ; азъ щѣ затворѣ единъ отъ васъ, и ако ся незавърнете, азъ щѣ го погубѣ.“

Деветътъ Якови сынове ся върнахъ при баща си; но тѣ ся много почудихъ като найдѣхъ въ вретѣщата си парытъ, които бѣхъ дали за исплатѣ на житото; защото Јосифъ бѣше порѣчалъ за да имъ турнѣтъ парытъ въ вретѣщата, тѣ приказахъ тѣхнѣтъ случкѣ на баща си: но Яковъ никъкъ неискаше да пуци Веніамина за да отиде. Като обаче изѣдохъ сичкото жито, трѣбваше имъ да отидѣтъ пакъ; и Јуда, по-старыйтъ Яковъ сынъ, му каза че той ще отговарѣ за Веніамина, и Яковъ го пуци да отиде. Јосифъ ся слиса, като видя по-малкыя си братъ; и като пуци отъ затвора Симеона, рѣче на надзирателя (си да отведе тѣзи странцы въ кѣщѣтъ му. Тѣ, като чухъ туй, ся уплашихъ и рѣкохъ на надзирателя:

„Ный незнаемъ какъ стана туй, та, кога додохме понапрѣди, намѣрихъме въ вретѣщата ни парытъ си, които бѣхъме дали за житото. Надзирательтъ имъ отговори: „Бѣдете спокойни, азъ съмъ си зель парытъ отъ васъ, и нема нищо да ви тражѣ.“

Когато дойде Јосифъ, той попыта какъ ся на-